

Fatale biecht

Colofon

ISBN: 978 94 6365 509 5
1e druk 2023
© 2023, Gerard Legerstee

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Fatale biecht

Gerard Legerstee

Maandag 20 december 2021

Els Vogel schuifelde over het kleine laagje sneeuw dat de straten van Rotterdam die nacht had omgetoverd in een winters schouwspel. De aanwakkerende wind deed haar huiveren in haar te dunne winterjas. Het was nog geen tien minuten lopen van de tramhalte naar de woning van de hoogbejaarde priester aan de Kralingse Plaslaan, maar ze haalde opgelucht adem toen ze de deur had bereikt zonder te zijn gevallen. Zoals altijd was ze stipt op tijd, negen uur in de ochtend, om het huis schoon te maken en andere huishoudelijke klussen te verrichten zoals wassen en strijken. Twee ochtenden in de week en dat al twintig jaar lang. Het kostte haar moeite om de sleutel in het deurslot om te draaien met haar door de kou verkleumde vingers. Hoe lang wilde en vooral kon ze dit nog volhouden nu zij zelf de zeventig ruim was gepasseerd en allerlei vervelende kwaaltjes begon te krijgen? Daar kwam bij dat het oude huis in de wijk Kralingen groot en erg bewerkelijk was. En ondanks de vaccinatie en de booster-prik die ze vorige week had gekregen, was ze bang om het coronavirus op te lopen in het openbaar vervoer. In de grote hal stampte ze op de kokosmat de sneeuw van haar stevige wandelschoenen en trok ze haar jas uit. Het was stil in huis. Vreemd, dacht Els. Ferdinand was altijd vroeg op en had de radio iedere ochtend aan staan op een dusdanig hoog geluidsniveau dat hij zijn gehate gehoorapparaat niet in hoefde te doen. Zou hij nog in bed liggen na een slechte nachtrust? Was hij al in zijn werkkamer aan de slag en had hij haar niet horen binnenkomen of was er meer aan de hand? Op een leeftijd van zesentachtig was Magere Hein nooit ver uit de buurt. Een beroerte, zijn hart dat domweg stopte met tikken

of een fatale valpartij; het was allemaal mogelijk. Ze kreeg een onbestemd akelig gevoel toen ze door de brede gang naar de woonkamer liep. Aarzelend duwde ze de kamerdeur open. De woonkamer was leeg. In de keuken was hij ook niet. Dan zou de oude man nog boven zijn. Ze liep naar de gang met aan het eind de trap naar de bovenverdieping. Onderaan de trap verhief ze haar stem. ‘Ferdinand, ben je boven?’ Gespannen wachtte ze op een antwoord. Toen dat uitbleef, werd ze pas echt ongerust. Nogmaals riep ze zijn naam, dit keer luider. Het bleef oorverdovend stil. Het zal toch niet? dacht ze verbeterd. Ze haalde diep adem en liep de trap op. Bij elke trede die haar dichterbij de slaapkamer van de bejaarde priester bracht, werd haar bange voor gevoel sterker. Boven gekomen zag ze dat de slaapkamerdeur gesloten was. Haar ogen schoten schichtig naar de werkkamer die links van de trap lag. Door de geopende deur zag ze een lege stoel achter een opgeruimd bureau. Els probeerde zichzelf tot rust te brengen met de gedachte dat hij nog diep lag te slapen. Zonder veel succes. Haar hand trilde onbedaarlijk op het moment dat ze naar de deurkruk reikte. Luttele tellen later duwde ze de deur zachtjes open. Els hapte naar adem voor ze het begon uit te schreeuwen van pure afschuw. Ferdinand Kamstra zat vastgebonden op een stoel naast zijn bed met slechts een pyjama hemd aan en een dun soort ketting om zijn gezicht. Zijn onderlichaam was ontbloot en zat onder het bloed, zoals ook het vloerkleed onder de stoel donkerrood gekleurd was. Trillend op haar benen stopte Els met schreeuwen en staarde ontzet naar de bloederige massa tussen de benen van de priester. Zag ze het goed? Was zijn geslachtsdeel verdwenen? Ze sloeg haar hand voor haar mond toen ze het bebloede en verschrompelde lichaamsdeel aan de voeten van de priester zag liggen. Ze begon te kok-

halzen en rende naar het toilet een paar meter verder op de gang. Ze was nog net op tijd om haar ontbijt in de wc-pot te mikken. Draaierig en nog steeds in hevige shock richtte ze zich langzaam op en dwong ze zichzelf terug te keren naar de slaapkamer. Verder dan de drempel van de kamer durfde ze niet te gaan. Vol afschuw keek ze in de uitpuilende lege ogen van de vastgebonden priester met daaronder een zwarte rozenkrans die ter hoogte van zijn neus om zijn bleke hoofd was gedraaid, waarbij het kruisje in zijn open mond zichtbaar was. Ze kon het niet langer aanzien en wilde zich net omdraaien om naar beneden te vluchten, toen de met bloed besmeurde tekst op de muur naast het bed haar plots opviel. *Gore klootzak mijn jeugd was een hel.*

*

Leonie van de Bergh stuurde voorzichtig door de gladde bocht. Ze had het niet nodig gevonden om vorige maand haar zomerbanden om te ruilen naar winterbanden, omdat het vorig jaar nauwelijks had gesneeuwd. Zul je zien dat deze eerste sneeuw in december nog door vele sneeuwbuien gevolgd gaat worden, mopperde ze in gedachten. Bij een volgende bocht voelde ze de achterkant van haar auto wegglibberen en moest ze snel bijsturen om de controle weer terug te krijgen. Met een hard geroepen 'shit' reageerde ze zich geagiteerd af op de slechte weersomstandigheden. Net een doodsaa weekend achter de rug en nu dat pestweer, dacht ze gefrustreerd. Ze had alle begrip voor de vrijdag afgekondigde strengere lockdown vanwege het hoge besmettingsrisico van de omikron-variant van corona. Dat nam niet weg dat ze er flink van had gebaald, dat een lunch en bezoek aan het futuristisch ogende Depot Boijmans Van Beuningen

samen met een vriendin niet kon doorgaan. Uit voorzorg minderde ze vaart en constateerde even later opgelucht dat ze haar bestemming had bereikt. Een half uur geleden was ze door haar baas, inspecteur Theo Ravenzwaai, gebeld dat ze onmiddellijk naar een vrijstaand huis in Kralingen moest gaan voor een vermoedelijk moordgeval. Een moord op een priester die drie dagen geleden tijdens een talkshow op televisie met een dramatische bekentenis over zijn vroegere kindermisbruik naar buiten was gekomen. Leonie had de uitzending niet gezien, maar wel de volgende dag de gechoqueerde reacties op het interview met de oude priester op de nieuwsapps gelezen. Deze moordzaak zou niet na een paar regels in de krant snel in de vergetelheid raken, maar een storm aan media-aandacht ontlokken. Theo had benadrukt zeer grondig te werk te gaan bij deze zeer gevoelige zaak. Alsof ze dat niet zelf al had begrepen. Ze had zich rond negen uur die ochtend achter haar laptop geïnstalleerd om thuis verder te werken aan een onderzoek naar geweldsdelicten bij een grote corruptiezaak, toen haar baas belde. Dat ze nu met voorrang op dit moordonderzoek werd gezet, vond ze prima. Die aangiftes wegens geweldsdelicten waren taaier en geestdodender dan ze had gedacht. Het zat haar alleen dwars dat Theo haar vertelde dat ze samen met haar nieuwe collega John van Kampen aan deze zaak moest gaan werken. John was sinds 1 december lid van het rechteam nadat hij op eigen verzoek was overgeplaatst van Utrecht naar Rotterdam. De eerste indruk die ze van hem had gekregen bij de kennismaking, was verre van goed te noemen. John kwam arrogant en afstandelijk over en was weinig spraakzaam geweest bij de eerste online teamoverleggen. Nu werd ze ineens aan hem gekoppeld bij deze moordzaak. Waarom had Theo haar niet aan de rustige en zeer ervaren Kees

Warmerveer gekoppeld? Ze was vijfendertig en al zeven jaar als brigadier werkzaam bij de Rotterdamse recherche. Na alle ontvangen loftuitingen de laatste jaren vond ze het hoog tijd voor een promotie tot inspecteur. Zou deze zaak voor een beslissende doorbraak in haar carrière kunnen zorgen? Dan zou ze wel succesvol moeten zijn. Was dat mogelijk nu ze met die zelfingenomen John moest samenwerken? Ze had gehoord dat John negenendertig was met eveneens de rang van brigadier. Best oud om nog brigadier te zijn. Had hij het niet in zich om door te groeien, miste hij de ambitie of speelde er nog iets anders?

Leonie parkeerde haar auto dicht bij het statige vrijstaande huis uit de jaren vijftig van de vorige eeuw waar de oude priester dood was gevonden. Los van de ophef die zijn vondst zou ontketenen, had haar chef haar tijdens de korte telefonische briefing niet veel details gegeven over de doodsoorzaak, de omstandigheden en wie hem had gevonden. Wel had hij haar gewaarschuwd voor 'een akelige vondst'. Ze liep naar de woning en vroeg zich af of ze een mondkapje voor moest doen. Ze verfoeide het gebruik ervan en was al vaker een mondkapje vergeten mee te nemen voor een boodschap in een winkel. Nu de coronamaatregelen zojuist weer verscherpt waren, was het beter om niet eigenwijs te zijn, dacht ze berustend. Ze haalde een meegenomen mondkapje tevoorschijn en deed het voor. Een agent liet haar binnen en vertelde haar dat hij al een forensisch arts en twee forensisch rechercheurs had binnengelaten voor het benodigde onderzoek op de plaats delict. De huishoudster, die de omgebrachte priester had gevonden in de slaapkamer, was zodanig in shock geweest, dat ze niet in staat was een behoorlijk verhoor te ondergaan. Ze wilde geen geestelijke hulp, waarna

een agent haar naar huis had gebracht. Leonie bedankte de agent voor deze informatie en tastte in haar jaszakken. De meegenomen paar blauwe wegwerphandschoenen ontdeed ze van de papieren verpakking en wurmde ze over haar handen. Daarna deed ze nog twee plastic hoezen om haar schoenen met dezelfde frisse zeekleur. Ze besloot direct de trap te nemen naar de slaapverdieping. Terwijl ze plichtmatig haar in beschermingspakken gehulde collega's groette bij het binnentreden van de slaapkamer, werd ze overrompeld door het afschuwelijke aanzicht van het slachtoffer gecombineerd met een penetrante lijkgeur. De opengesperde ogen en mond in het lijkleke gerimpelde gezicht wekten de indruk dat de priester nog altijd in een machteloze doodstrijd was verwikkeld. Tezamen met de in het oog springende rozenkrans om zijn hoofd bezorgde het haar een koude rilling over de rug. Zijn polsen en enkels waren met plastic tiewraps vastgesnoerd aan een oude stoel met armleuningen. Zijn pyjamabroek en onderbroek lagen op het beslapen bed naast de stoel. Op de plaats waar zijn geslachtsdeel had gezeten was het één grote bloederige massa. Zijn kleine penis en testikels zag ze op de grond liggen op het kleed, roodgekleurd door het vele geronnen bloed. Ze speurde de grond verder af, maar zag geen mes of ander scherp voorwerp liggen, als mogelijk gebruikt instrument bij het afsnijden van het geslachtsdeel. Ze werd opgeschrikt door het flitslicht van een camera. Ondanks zijn beschermende pak en mondkapje herkende ze de forensisch onderzoeker, die een foto had genomen van de met bloed beschreven muur, van eerdere onderzoeken. 'Nogal een statement, Harold,' merkte Leonie verbluft op. 'Inderdaad, een bizarre moord, kennelijk gepleegd door een man met een ongekende woede.'

Ze richtte zich tot de forensisch arts, die het lijk van de

priester aan het onderzoeken was. ‘Misschien dat het nogal voor de hand ligt, maar heb je de doodsoorzaak al kunnen vaststellen, Peter?’

Zonder naar Leonie op te kijken gaf de arts een afgemeten antwoord. ‘Als ik klaar ben met mijn onderzoek, dan zullen jullie het weten.’

‘Monday morning blues?’

Peter keek zuchtend op naar Leonie. ‘Luister, Leonie, ik ben pas tien minuten binnen en, ja, ik ben wat kortaf maandagochtend vroeg. Ik kan alleen zeggen dat het me niet zou verbazen als hij gestorven is na te zijn leeggebloed. En hij heeft een flinke klap op zijn hoofd gehad. Voor verdere details zul je echt geduld moeten hebben.’

‘Dank je.’ Leonie richtte zich weer tot Harold. ‘Ik zal jullie hier niet voor de voeten lopen en het sporenonderzoek frustreren. Wel loop ik de andere kamers even door om te kijken of me wat bijzonders opvalt. En om je voor te zijn, ik zal geen sporen bederven.’

Leonie zag dat er nog twee andere kamers en een toilet op deze verdieping waren. Ze passeerde het toilet op de smalle gang en duwde de op een kier staande deur van een kleine kamer verder open. Onmiddellijk viel het eenpersoonsbed in het midden van de kamer op. Verder was zij sfeerloos en uiterst karig ingericht. Na een korte inspectie liep ze naar de derde kamer direct naast de trapopgang, die duidelijk dienst deed als werkkamer. Aan de rechterzijde stond een hoge open kast volledig gevuld met rijen boeken. Aan het eind van de kamer onder een groot raam, stond een groot eiken bureau met een leeslamp en een printer op een van de hoeken. Verder was het bureaublad leeg. Wel een printer, maar geen pc of laptop, dacht Leonie. Een laatje en een kastje naast het

bureau leverden geen bruikbare informatie op. Ze verliet het kamertje, daalde de trap af en stapte de woonkamer binnen. Zoals ze had verwacht, was de woonkamer donker door de gekozen donkerbruine meubels, donkergroene zware gordijnen en bruine parketvloer. Er hingen een paar schilderijen aan de muur, boven de deur was een groot beeld van Jezus aan het kruis en in een van de vensterbanken stond een groot Mariabeeld. De meubels waren behoorlijk gedateerd met uitzondering van een geriefelijke leunstoel dicht bij het voorraam. Na een tiental minuten kwam Leonie tot de conclusie dat ook hier geen pc of laptop aanwezig was, evenmin als een mobiele telefoon. Op een klein tafeltje naast de leunstoel stond wel een vaste telefoon. Verder viel haar niets bijzonders op. In de aangrenzende ouderwetse keuken was Leonie snel uitgekeken. Op het aanrecht stonden een paar gebruikte borden en bestek en in de hoek een paar doosjes met vitaminepilletjes en pijnstillers. Vervolgens deed ze de deur open naar een aangrenzende bijkeuken. Onmiddellijk viel het gebroken raam naast de keukendeur op, waarbij veel glasscherven op de wasmachine onder het raam terecht waren gekomen. Voorzichtig liep ze naar de deur toe, zag dat er een sleutel in het slot zat en drukte met de linkermouw van haar jas de deurklink naar beneden. Zoals verwacht ging de deur open en zag ze een besneeuwd pad van de deur naar de achterkant van de tuin lopen. Geen voetsporen in de sneeuw te zien, dacht Leonie. Dan had de moordenaar mogelijk al voor de sneeuwval in de loop van de nacht het huis verlaten. Omzichtig, om geen sporen te vervuilen, stapte ze de bijkeuken uit en ging ze terug naar de slaapkamer. Daar informeerde ze de forensisch onderzoekers van haar ontdekking. 'Daar komen we straks aan toe,' was de korte reactie van Harold. Leonie daalde de trap weer af en keek op haar

horloge. Geïrriteerd vroeg ze zich af waar haar nieuwe collega bleef.

Nadat zij nog eens tien minuten de verschillende kamers en een zolderkamer had geïnspecteerd, arriveerde John van Kampen eindelijk bij de woning van de vermoorde priester. De stoom kwam nog net niet uit de oren van Leonie toen ze hem in de woonkamer stond op te wachten. Demonstratief zette ze haar handen in de zij op het moment dat John binnentrad. ‘Morgen,’ mompelde John. ‘Ik begrijp dat we gaan samenwerken bij dit moordonderzoek,’ merkte hij achteloos op terwijl hij zijn ogen door de ruimte liet dwalen.

‘Goedemiddag, waar is je mondkapje?’

John trok zijn wenkbrauwen op als reactie op de kille woorden van Leonie. Hij nam even de tijd voor een antwoord. ‘Ik ben gevaccineerd en houd afstand. Oké?’

‘Niet oké en waarom ben je zo laat?’

‘Een privé-kwestie, die niet kon wachten.’

Leonie moest moeite doen om zich in te houden. Hoezo privé-kwestie? Dit had nu de hoogste prioriteit. Ze haalde een keer diep adem en besloot zich zo professioneel mogelijk op te stellen. ‘Ik raad je aan eerst maar eens boven te kijken. Ik heb de verschillende kamers al uitgebreid bekeken. Als je klaar bent, dan kunnen we de zaak bespreken. Om niet nog meer tijd te verliezen google ik wel naar informatie over de vermoorde priester op mijn mobieltje.’

‘Dan zal ik me maar haasten, hè?’

‘Heel fijn,’ sneerde Leonie. Ze keek John na toen deze de kamer verliet. Hij was slank en atletisch en met zijn een meter vijfentachtig zo’n acht centimeter groter dan Leonie. Met zijn casual kleding, waaronder een spijkerbroek, leren jack en bruine sneakers, oogde hij jonger dan zijn werkelijke leef-

tijd. Leonie verdrong deze onbeduidende constatering. Ze was nog altijd kwaad en hoopte dat hij niet te veel van haar tijd verspilde.

Twintig minuten later kwam John weer terug in de woonkamer. ‘Wat een wrede moord op zo’n oude man en wat een lugubere tekst op de muur,’ was het eerste dat John opmerkte.

Leonie zag dat John nog steeds geen mondkapje op had en rukte na een korte aarzeling geïrriteerd haar eigen kapje af om zich gemakkelijker verstaanbaar te kunnen maken. ‘Ja, een misselijkmakende moord. Heb je die talkshow op NPO1 van vrijdag gezien, waarin de vermoorde priester voor veel opschudding zorgde met zijn bekentenis van kindermisbruik?’

‘Nee, maar wel over gelezen. Hij heeft niet alleen kindermisbruik toegegeven, maar heeft ook verteld dat hij er een boek over aan het schrijven was. Heb jij het wel gezien?’

‘Nee, ik heb net als jij alleen de ophef daarover de volgende dag gelezen. Met die verrassende bekentenis op televisie en het boek over zijn misbruikverleden, is de met bloed op de muur geschreven tekst, hoe zal ik het zeggen... nogal veelzeggend, nietwaar?’

‘Veelzeggend ja, maar tegelijkertijd roept het nogal wat vragen op. Is een van zijn vroegere misbruikslachtoffers door het lint gegaan, toen hij deze priester na vele jaren weer op de televisie zag? Dat zijn onverwerkte misbruiktrauma hem zo overweldigde dat hij de priester heeft opgezocht en vermoord? Of was een van de misbruikslachtoffers bang dat hij genoemd zou worden in het boek dat de priester kennelijk aan het schrijven was en wilde hij dat voorkomen?’

‘Beide is mogelijk. Ik heb geen uitdraai van het manuscript

gevonden. Er is ook geen laptop of pc in huis en zelfs geen mobiele telefoon. Ik ben bang dat de moordenaar die heeft meegenomen. We moeten zo snel mogelijk de huishoudster, die Kamstra heeft gevonden, ondervragen. Zij zal ons hopelijk kunnen vertellen hoe de priester aan zijn boek werkte. Op een pc, laptop of misschien gewoon door het ouderwets op papier te schrijven. Ik begreep alleen van de agent bij de deur dat ze haar zwaar overstuur naar huis moesten brengen. Ik stel voor om haar vandaag bij te laten komen van de shock en haar morgen te ondervragen.'

'Prima, dan kunnen we eerst voorrang geven aan het bekijken van het interview met Kamstra tijdens die talkshow. Wie weet welke belangrijke aanknopingspunten dat oplevert.'

'Ja, laten we naar kantoor gaan en daar de uitzending samen bekijken. Ik ben trouwens heel benieuwd wat de lijkschouwing oplevert en wat er nog verder onderzocht en gevonden is. De arts vertelde me dat de oude man een flinke klap op zijn hoofd heeft gehad. Waarschijnlijk is hij eerst neergeslagen, daarna op die stoel vastgebonden en vervolgens verneerd en vermoord.'

'Hoe denk je dat de moordenaar is binnengekomen?' vroeg John.

Leonie keek hem verbouwereerd aan. 'Dat meen je niet?'

'Wat?'

'Jij bent niet in de bijkeuken geweest?'

'Eh... nee. Ik heb niet alle vertrekken goed doorgelopen in de veronderstelling dat jij dat al had gedaan.'

'Ja, dat laatste klopt,' merkte Leonie ijzig op. 'In de bijkeuken, die aan de achtertuin grenst, is een raampje ingeslagen. Het ligt voor de hand dat de moordenaar zich op die manier toegang heeft verschaft tot de woning. Mogelijk is hij ook

via de achterzijde weer vertrokken voor het ging sneeuwen. Ik heb in ieder geval geen voetsporen in de sneeuw gezien.’ Leonie kneep haar ogen half dicht voor ze John een nieuwe vraag stelde. ‘Is het je opgevallen dat het slachtoffer alleen een pyjamahemd aan had en zijn onderbroek en pyjama-broek op het bed lagen? We moeten het geschatte tijdstip van overlijden nog van de arts horen, maar dat de oude man al naar bed was of op het punt stond naar bed te gaan, is een logische aanname, vind je niet?’

John beantwoordde haar cynisme droogjes. ‘Indrukwekkende analyse. Zullen we dan nu maar naar kantoor gaan?’

Het stringente advies om zoveel mogelijk thuis te werken om de verspreiding van het coronavirus tegen te gaan in combinatie met de vele gesloten horecabedrijven en niet essentiële winkels zorgde voor rustige wegen. Dat leidde ertoe dat John en Leonie ondanks de gladde wegen al na twintig minuten waren aangekomen bij het politiebureau Doelwater in het centrum van Rotterdam, schuin achter het stadhuis op de pas gerenoveerde Coolsingel. Het V-vormige gebouw, dat tegen het eind van de vorige eeuw was gebouwd als uitbreiding van het aangrenzende politiebureau aan het Haagseveer, viel op door zijn zeegroene buitengevel en pilaren die de over de stoep hellende zijgevels stutten. De hierdoor gecreëerde arcade accentueerde de openbaarheid van de publieke functies. Het politiebureau kende vanwege de pandemie een beperkte bezetting, zodat het John en Leonie weinig moeite kostte om een leeg overlegzaaltje met televisietoestel te vinden. Terwijl John koffie voor beiden haalde, zette Leonie het toestel aan en zocht met de afstandsbediening de uitzending van vrijdagavond op. Daarna spoelde ze versneld door naar het moment waarop het interview met Kamstra begon.

‘Oké, showtime,’ zei John, toen hij de koffiebekertjes neerzette en naast Leonie ging zitten.

De camera zoemde in op presentatrice Jacky Meerdonk bij het aankondigen van haar nieuwe gast. ‘Vanavond hebben we in onze talkshow oudpastoor van de Rooms-Katholieke Kerk Ferdinand Kamstra. Welkom, meneer Kamstra.’

‘Dank u.’

‘We hebben u uitgenodigd naar aanleiding van het boek dat u aan het schrijven bent. Een boek met de titel De doodzonde van de Katholieke Kerk, met als ondertitel De doofpot van seksueel misbruik. U vertelde ons voor aanvang van deze uitzending dat u dit boek bent gaan schrijven als reactie op een onderzoek van de NRC naar de rol die de Nederlandse top van de Rooms-Katholieke Kerk speelde bij seksueel misbruik in de kerk.’

Ferdinand Kamstra nam met een opvallend krachtige stem het woord. ‘Dat klopt. In september 2018 publiceerden ze de resultaten van hun onderzoek. Ruim de helft van de 39 Nederlandse bisschoppen en kardinalen tussen 1945 en 2010 wist van seksueel misbruik binnen de Rooms-Katholieke Kerk. Bij het onderzoek is onder meer gebruik gemaakt van het meldpunt voor kindermisbruik van de kerk en het rapport van de commissie-Deetman uit december 2011. In de rapportage van de commissie-Deetman was al veel naar buiten gekomen over het misbruik in Nederland, maar het onderzoek van NRC toonde aan hoeveel kopstukken binnen de kerk op de hoogte waren en niet bereid of in staat waren daartegen op te treden. Het in de doofpot stoppen van het misbruik leidde ertoe dat de daders door konden gaan met hun doodzonden, met alle gevolgen van dien voor hun slachtoffers.’

‘Wat zijn de gevolgen geweest van deze publicaties en wat voor maatregelen zijn er genomen?’

‘Ik denk teleurstellend weinig. De meeste misbruikzaken zijn verjaard en een groot aantal leiders van de kerk zijn inmiddels overleden. Er

zijn schadeloosstellingen uitbetaald, maar veel slachtoffers hebben nooit erkenning gekregen voor het leed dat hun is aangedaan. Een van de maatregelen die de kerk heeft genomen, is dat er beter wordt gescreend, onder andere via de in 2014 ingevoerde verklaring omtrent gedrag. Het opheffen van het celibaat in de Rooms-Katholieke Kerk zou mijns inziens een positief effect hebben op het terugdringen van seksueel misbruik. Verder moet ik constateren dat nog steeds niet veel actie door de kerkleiding in Nederland is ondernomen om de misdaden uit het verleden tot op de bodem uit te zoeken. Dit in tegenstelling tot Frankrijk. Begin oktober verscheen een rapport, dat overigens op verzoek van een aantal bisschoppen is opgesteld, van een speciale commissie die onderzoek heeft gedaan naar seksueel misbruik van kinderen binnen de Katholieke Kerk in Frankrijk. In de afgelopen zeventig jaar zijn zo'n driehonderddertigduizend kinderen misbruikt door priesters en andere betrokkenen bij de kerk in Frankrijk.' Kamstra pauzeerde even om daarna het aantal nogmaals nadrukkelijk te herhalen. 'Driehonderddertigduizend kinderen. Dit gebeurde in de kerk, maar ook bij jeugdkampen en scoutingclubs. Verder is bekend geworden dat van de honderdvijftienduizend priesters en andere religieuze functionarissen binnen de Franse Rooms-Katholieke Kerk sinds 1950 er tussen de negenentwintighonderd en tweeëndertighonderd pedoseksueel waren.'

'Wauw,' onderbrak Jacky hem. 'Wat een bizarre uitkomsten.'

'Inderdaad. Het zal u niet verbazen dat de onderzoekers hebben aanbevolen om de Katholieke Kerk grondig te hervormen om seksueel misbruik in de toekomst te voorkomen. Bovendien zullen de slachtoffers van seksueel misbruik een schadevergoeding krijgen. Een onafhankelijke instantie gaat uitzoeken wie recht heeft op deze compensatie.'

'Hoe kun je na al die jaren er nog achterkomen wie is misbruikt en hoe ernstig? Als dat al lukt, gaat dat jaren duren. Daarnaast zal de compensatie voor veel van die slachtoffers veel te laat komen dan wel

niet opwegen tegen de aangerichte mentale schade. Dit doet me dan ook denken aan ons eigen nationaal fiasco, en dan heb ik het uiteraard over de toeslagenaffaire. U hebt het over misbruik in Nederland en Frankrijk. Ik neem aan dat het misbruik ook in andere landen heeft plaatsgehad.'

'Seksueel misbruik binnen de kerk is van alle tijden en is een wereldwijd probleem.'

John had de afstandsbediening gepakt en de pauzeknop ingedrukt. 'Gaat dit nog ergens heen? Moest hij hierom worden vermoord?' merkte hij geïrriteerd op.

Leonie rukte de afstandsbediening uit zijn hand. Terwijl ze op de afspreekknop drukte, siste ze hem toe. 'Misschien moet je een beetje geduld hebben. Wie weet wat er nog volgt?'

'Op dit moment is er in toenemende mate aandacht voor seksueel misbruik in Duitsland en Italië. U zult begrijpen dat dit vooral in Italië en specifiek in het Vaticaan supergevoelig ligt. In bisdom Münster zijn ze een uitgebreid onderzoek begonnen en uit betrouwbare bron heb ik vernomen dat na vele jaren van gesteggel binnenkort bekendgemaakt gaat worden dat ook Italië misbruik in het verleden in kaart gaat brengen. Nu hoop ik alleen dat het een onafhankelijk onderzoek gaat worden in plaats van dat de kerk onderzoekers uit eigen gelederen gaat aanstellen.'

'Gaat uw boek alleen over het onderzoek naar seksueel misbruik binnen de kerk in het algemeen of specifiek naar misbruik van kinderen? Of bevat uw boek nog andere inzichten?'

'Eh... ik zie dat u wat onrustig begint te wiebelen op uw stoel. Ik zal ter zake komen. Ik besloot mijn boek niet alleen te schrijven naar aanleiding van de onderzoeksresultaten van de NRC. Vóór mijn overlijden wil ik schoon schip maken met mijn eigen misbruikverleden. Ik kan niet langer leven met de walgelijke dingen die ik zelf

vroeger heb gedaan en wil mijn verhaal gebruiken als afschrikwekkend voorbeeld van de manier waarop een priester zich tot het allerlaagste kan laten verleiden.'

Leonie keek met een triomfantelijke blik naar John, die van zijn stoel was opgeveerd bij de laatste woorden van de oude priester.

Jacky keek geschrokken naar de oude man en stamelde beduusd: 'Wat bedoelt u?'

'Jarenlang heb ik mijn zonden verzwegen en in een klein hoekje van mijn geweten weggedrukt. Na het lezen van de verschillende onthutsende onderzoeksrapporten wilde ik niet langer zwijgen.' Met gevoel voor dramatiek keek de oude priester recht in de camera. 'Zoveel jaren heb ik geworsteld met mijn perverse verleden. Nu wil en kan ik niet langer zwijgen. Ja, ook ik heb jarenlang kinderen misbruikt tijdens mijn priesterschap in Heerlen. De ziekelijke drang om dit te doen was groter dan het zondige besef hiervan. In mijn boek beschrijf ik uitgebreid wat en waarom ik het heb gedaan en hoe ik er telkens weer mee weg kon komen. Het kan me niet schelen wat de consequenties zijn van mijn bekentenis. Ik hoop met mijn boek en dit interview bij te dragen aan een preventieve aanpak van seksueel misbruik van kinderen, niet alleen binnen de kerk, maar ook erbuiten. Door velen zal deze openbare biecht als te laat of hypocriet worden bestempeld, maar ik wil toch gezegd hebben dat ik ontzettend spijt heb van al mijn zonden.'

Jacky's gezicht was wit weggetrokken. Nerveus schoof ze met de voor haar liggende papieren, terwijl ze zich radeloos afvroeg hoe ze dit gesprek nog moest leiden. 'Eh... u hebt me totaal overvallen met uw bekentenis. Bent u nooit betrappt of aangeklaagd voor uw misbruik?' 'In het Franse onderzoeksrapport is ook uitgebreid aan de orde gekomen dat de misstanden jarenlang stelselmatig in de doofpot werden